— Ծե՛ր դու, քեզ կ'ըսեմ, ինձ մտիկ ըրէ, այս տան մէջ քեզմէ զատ մարդ չի կայ:

— Կայ, իշխան:

— Ինչո՞ւ քեզ կ'ուղարկեն ուրեմն, որ ծեր մարդ ես, հանգստեան պէտք ունիս, եւ ուրիշ երիտասարդ մարդիկ երեւանին կը ծածկեն: Ի՞նչ է քու տիրոջդ անունը:

— Ալի Էրմենի:

— Շատ բարի, Ալին լաւ է, Էրմենին էլ լաւ է, երբ այս երկու անունները իրարմէ հեռու լինին. ինձմէ բարև ըրէ եւ ըսէ իրեն, որ հիւրընկալութեան օրէնքը զինք կը պարտաւորէ, որ գայ մեզի ընկերութիւն ընէ, եւ ոչ թէ փախուստ տա:

— Բայց երբ հարցնէ թէ ո՞վ է բարեւ ընողը, ի՞նչ անուն տամ:

— Ձրուցէ թէ բարեկամ աոյ բարեկամ, թշնամեաց թշնամի, բուն, անխառն, ճշմարիտ էրմենի մ'է:

Մեր բարեկամները թողունք քիչ մը այս երկու-երէք սենեակներուն մէջ, որ արանք եւ հիւրոց բնակարան կը կազմեն, եւ ծերուն հետ մտնենք կանանոցը, ուր նոյն վայրկենին ամէնը՝ այր եւ կին պատսպարեաղ էին: Հինգ-վեց սպառազէն մարդիկ կանանոցին դռան առաջ կանգնեալ էին. արձան կարելի էր կարծել զիրենք՝ եթէ չի դողային: Չորս-հինգ հատ մը խափշիկ եթովպացի գերիք իրենց ապուշ դէմքով բոլորովին շփոթած կը տարտամէին: Իսկ ներքին սենեակներուն մէջ ահաբեկ եւ յուսահատ տասնհինգի չափ ամէն հասակի եւ ամէն տեսակի կանայք շարուած կեցէր էին՝ փառաւոր ոսկեթել բեհեզներով հագուած կնոջ մը առաջ, որ միայն բազմոցին վրայ ծնկուըները ծալլած նստած էր, եւ որուն գլուխը կանաչ լաչակ մի կապուած կար ի նշան Մարգարէին ցեղեն իջնելուն: Կինը թխամորթ, չոր, հրկայնահասակ, սեւ աչքեր եւ հաստ յօնքեր ունէր, որ իր նայուածքեն աւելի խստութիւն մը կ'ուտային. մէջքի ականակապ